

fælde. Reglerne herom er fastsat i forslaget til de ny §§ 301—310. Den nye § 301 fastsætter tilbagebetalingspligt i en række tilfælde, i hvilke den understøttede selv er skyld i sin trang, eller hvor der er anden særlig grund til at fastsætte tilbagebetalingspligt. De tilfælde, der omtales i den nye § 301 svarer i det store og hele til de tilfælde, der omtales i de nugældende §§ 305, 306 og 310 samt til dels § 307. Den nye § 302 indeholder en dispensationsbeføjelse, medens § 303 giver mulighed for at rejse et tilbagebetalingskrav i tilfælde, hvor pågældende ellers ville opnå en urimelig fordel. De nye §§ 304—309 indeholder de nærmere regler om tilbagebetalingskravet og dets gennemførelse, medens § 310 indeholder regler om eftergivelse.

ad ny § 301.

I nr. 1 fastsættes tilbagebetalingspligt i de tilfælde (svigagtig tilsnigelse af hjælp og bortødslen eller groft misbrug af samme), i hvilke der efter den gældende lovs § 305, stk. 1, indtræder fattighjælpsvirkning for modtageren. Reglen i den nugældende § 305, stk. 2, om at virkningen også indtræder for ægtefællen, hvis den omhandlede adfærd er begået med dennes vidende og vilje, er optaget i forslaget til ny § 304.

Nr. 2 fastsætter tilbagebetalingspligt i de i den gældende lovs § 306, stk. 1, omhandlede tilfælde (uordentlig livsførelse, uforsvarlig økonomi, urimelig opgivelse af stilling eller nægtelse af at tage arbejde). Det er endvidere foreslået, at tilbagebetaling skal finde sted, når pågældende ved uden rimelig grund at forlade sit hjem er skyld i, at der må ydes ham eller nogen over for hvem han har forsørgelsespligt kommunehjælp.

Nr. 3 fastsætter tilbagebetalingspligt i de i den gældende lovs § 310 omhandlede tilfælde (åbenlys arbejdslede eller lyst til at ligge det offentlige til byrde).

Nr. 4 (jfr. nugældende § 307, stk. 1, nr. 1) fastsætter tilbagebetalingspligt i tilfælde, hvor en person er under direkte offentlig forsørgelse på arbejdsanstalt eller tvangsarbejdsanstalt i henhold til reglerne i forsorgslovens kapitler XXV—XXVII, hvilke regler omhandler de tilfælde, i hvilke hjælp efter den gældende lov ydes som egentlig fattighjælp. Da indlæggelsen i disse tilfælde kan lægges pågældende til last, bør tilbagebetalingspligt også indtræde for den hjælp, der under opholdet ydes pågældendes familie.

Nr. 5 omfatter de tilfælde, der omtales i den hidtil gældende regel i § 307, stk. 1, nr. 2 (personer, der er indblandet i en kollektiv arbejdsstrid).

Nr. 6 svarer til de nugældende regler i § 306,

stk. 2—4 (sygehjælp til personer, der — uanset de er ubemidlede — ikke er berettiget til sygekassehjælp) dog således, at man har givet bestemmelsen en kort og mere kategorisk udformning. Reglen er udtryk for, at de pågældende selv er skyld i deres trang, fordi de ikke har deres medlemsforhold til sygeforsikringen i orden. Da der efter forslaget kun bliver tale om tilbagebetalingspligt, og da forslaget til ny § 302 giver mulighed for at dispensere fra tilbagebetalingspligten, har man ikke fundet det nødvendigt at gentage de begrænsninger, som indeholdes i den nugældende § 306.

ad ny § 302.

De nugældende regler i § 306, stk. 5, § 307, stk. 6, og § 308 åbner adgang for det sociale udvalg til med kommunalbestyrelsens og eventuelt overøvrighedens samtykke at dispensere fra reglerne om valgretsfortabelse. Man har fundet det rimeligt, at en lignende dispensationsbeføjelse indføres med hensyn til tilbagebetalingspligten, dog således at bestemmelsen forenkles derhen, at det overlades det sociale udvalg med kommunalbestyrelsens samtykke under ganske særlige omstændigheder at bestemme, at hjælp, som skal ydes med tilbagebetalingspligt, ydes uden sådan virkning. En sådan regel må skønnes rimelig, idet afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt hjælpen i de enkelte tilfælde bør medføre tilbagebetalingspligt, må afgøres ud fra et skøn over pågældendes personlige forhold, som bedst kan udøves af de lokale myndigheder.

ad ny § 303.

Uanset at hjælp til underhold ikke i almindelighed bør medføre tilbagebetalingspligt, kan der dog, som nævnt i de indledende bemærkninger, forekomme tilfælde, hvor det vil synes lidet rimeligt, at der ydes hjælp af det offentlige uden forpligtelse til at erstatte hjælpen. Dette gælder således, hvor trangten er forbigående, f. eks. i tilfælde, hvor en person i en kortere ledighedsperiode står foran en påtrængende udgift, som han ikke har midler til at bestride i øjeblikket, eller hvor der ydes ham hjælp til dækning af en restance til syge- eller arbejdsløshedskasse, eller hvor det drejer sig om hjælp til betaling af en større, samlet udgiftspost, som pågældende vel ikke er i stand til at udrede på en gang, men hvor udvalget på den anden side skønner, at han efter sine indtægtsforhold kan tilbagebetale hjælpen gennem ugentlige eller månedlige bidrag. I sådanne tilfælde, hvor det kan forudses, at pågældende inden for en kortere tid vil være i stand til at tilbagebetale hjælpen helt eller delvis, vil det efter regeringens opfattelse være